

ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Λοιπόν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ληθάργου αὐτοῦ ὁ κόμης ἐπὶ ἤρρε ἢ ν Μίνα νηλοσίου τὸ οὐ! Ναι, τὴν ἐπῆρε, εἰ μὰ ἰ βέβαιος. Τὴν ἐπῆρε μέσα στοῦ κιβωτίου του, τὴν ἐκάλεσε καὶ ἐπῆγε, διότι εἶνε μολυσμένη ἀπὸ αὐτὸν. Ἐκεῖ ἐπληροφορήθη ἀπὸ αὐτὴν ὅτι εὐρισκόμεθα στὴν Βάρνα καὶ τὸν περιμένουμε. Τὸ ἔμαθε αὐτὸ καὶ ζητεῖ νὰ μᾶς ξεφύγει...

Μὴν πῆς ὅμως σὲ κανένα τίποτε περὶ ὧλων αὐτῶν. Σιωπή! Ἐρχεται ἡ κ. Ἄρκερ. Δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ τίποτε ἡ ἀτυχῆς κυρία. Μιὰ τέτοια ἀποκάλυψις θὰ τὴν συνέτριβε, θὰ τὴν ἐθανάτωνε. Ἄν αὐτὸ

ποῦ ὑποψιάζομαι εἶνε ἀληθές, θὰ τὸ μάθουμε, μὴν ἀνησυχῆς. Τὸ βέβαιον εἶνε, Σοθαρό, πὼς ἡ θεοὺς μᾶς εἶνε τρομερὰ. Μόνον ὁ Θεὸς δύναται νὰ μᾶς σώσῃ. Ἄς ἐλπίσουμε σ' αὐτὸν.

Ἐξαφνὴ ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ἐμπῆκεν ἡ κ. Ἄρκερ. Κρατοῦσε τὸ ἡμερολόγιον τοῦ συζύγου της, τὸ ὁποῖον ἔδωκε στὸν καθηγητὴν. Ὁ Βάν Ἐλαιγγ τὸ ἐπῆρε καὶ ἀρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίζῃ οἰχνοῦντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ ματιές, διαβάζοντας καὶ ὑποσημειώνοντας.

— Καθῆστε, εἶπεν ἔξαφνα, διακόπτων τὴν ἀνάγνωσίν του καὶ ἐκάθησε καὶ ὁ ἴδιος. — Πρέπει νὰ πάρομε μιὰ ἰδέαν τοῦ πύργου τοῦ κόμης, συνέχισε. Ποῖός ἐξέρι; Ἰσως ν. ἀναγκασθῶμε νὰ τὸν κληρῶμε ὡς ἐκεῖ.

— Ὁ Ἰωνάθαν θὰ μπορούσε νὰ σὰς πῆ πολλὰ πράγματα σχετικῶς, εἶπεν ἡ κ. Ἄρκερ. — Ναι, τὸ γνωρίζω. Δὲν θὰ ἤθελα ὅμως νὰ τοῦ ὑπενθυμίσω ταῖς φοιτικὰς ἡμέρας πού ἐπέεσε στὸν κληρῶμενον αὐτὸν πύργον.

— Εἶνε τὸσον καλὰ τώρα ὁ Ἄρκερ. — Ἐχετε δίκαιον, κυρία. Θὰ ζητήσω καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον νὰ μᾶς διαφωτίσῃ. Ἐξ ἄλλου θὰ τὸν ἔχομεν ὀδηγὸν στὸ ταξεῖδι μᾶς αὐτὸ. — Ἰσως, κ. καθηγητά, νὰ μὴν φθάσουμε ὡς τὸν πύργον. — Αὐτὸ σκέπτομαι κ' ἐγὼ Πιθανὸς νὰ λήξῃ ἡ ἀποστολὴ μᾶς στὸ Γαλάτσι. Ληρομῶνθε ὅμως κατ'...

— Τί; — Τίς ἀδελφὰς τοῦ κόμης.

Ἡ κ. Ἄρκερ ὠχρίασε. — Ναι, εἶπε, ὑπάρχουν καὶ αὐτές. — Ὑπάρχουν καὶ αὐτές, εἶπε καὶ ὁ Βάν Ἐλαιγγ, καὶ δὲν πρέπει νὰ τὰς ἀφῆνετε στὴν κατὰστασι τοῦ βρυκόλακος πού βρισκονται, ποῖός ξέρει πρὸ πόσων ἐτῶν...

Ἡμερολόγιον τοῦ δόκτορος Σοθαρό.

Ὀκτωβρίου 29. — Ἀναχωρήσαμε γὰρ τὸ Γαλάτσι. Ἐγραψα ταῖς γραμμὰς αὐτὰς μέσα στὸ τραῖνον, ὅταν ἐξεκινήσαμε ἀπὸ τὴν Βάρνα.

Στὸ βαγὸν εἴμαστε μόνον καὶ ὁ Βάν Ἐλαιγγ ὑπνώτισε τὴν κ.

Ἄρκερ καὶ τῆς ἀπέτεινε τὴν συνηθισμένην ἐρωτήσιν: — Πού εὐρίσκεισαι; Τί βλέπεις; Τί ἀκούεις; Ἡ Μίνα ἀπήνησε χωρὶς δυσκολία: — Δὲν διακρίνω τίποτε. Εἶμεθα ἀκίνητοι. Δὲν χτυποῦν πλέον κῆματα τὸ πλοῖον. Ἀκούω ἐν τούτοις τὸ φλοῖσθον τοῦ νεροῦ καὶ φωνὰς ἀνθρώπων πού τρέχουν ἐπάνω κάτω καὶ τὸ τρίξιμον τῶν κουπιῶν στοὺς σκαριμούς. Μακρὰν ἀντιχεῖ κρότος κανονιοῦ. Στὸ κατάστημα σίφονται ἀλλοσιδέες.

Ἐξαφνὴ ἡ Μίνα ἐσιώπησε. Ὁ καθηγητὴς ἦταν τρομερὰ ἀνυπόμονος.

— Λέγε, λέγε γρήγορα, τῆς ἐφώναξε, τί βλέπεις; — Βλέπω τὴν λάμπιν τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας. Καθαρὸς ἀέρας μὲ χτυπᾷ στὸ πρόσωπον.

Ὁ Βάν Ἐλαιγγ ἀνετινάχθη.

— Ἐξῆλθε! ἐκασύγαε!

— Ἐβγήκε στὴν ἕσρα; ρωτήσαμε.

— Ὅχι, καθὼς φαίνεται ἐβγήκε ἀπὸ τὴν κάσσαν του καὶ βρισκεται μέσα στὸ πλοῖον. Ἄς ἐλπίσουμε ὅμως πὼς δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀποβιβασθῇ. Ὡς ἐπιβάτης θὰ κινήσῃ ὑποψίας. Ἐντὸς τῆς κάσσης του ἴσως ἀνακαλυφθῇ ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ τελωνεῖου. Αὐτὸ ἐν περιπτώσει ἡμέρας. Τὴν νύκτα ὅμως μορεῖ νὰ ξεφύγῃ μὰ χαρὰ ἀλλάζοντας σῆμα καὶ μορφήν. Πάντως θὰ ἴδωμε τί θὰ γίνῃ. Εἶνε ἀκόμη ξημερώματα. Γι' αὐτὸ ἐβγήκε καὶ ἀπὸ τὴν κάσσαν του. Ὅταν ἀνατελῇ ὁ ἥλιος θὰ κλεισθῇ πάλιν σ' αὐτήν. Φαίνεται πως αὐτὴ τὴ στιγμή περιφέρεται ἀόρατος στὸ πλοῖον. Μὰ φύγῃ χωρὶς τὸ κιβωτίον τοῦ τοῦ εἶνε ἀδύνατον. Ἄς ἐλπίσουμε λοιπὸν πὼς θὰ τὸν προφτάσουμε ἐν ὄσφ ἀκόμη ἡμέρα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κ. Ἄρκερ ἔμενε ὑπνωτισμένη καὶ σιωπηλή.

Ὁ Βάν Ἐλαιγγ ἄφησε νὰ ξεμωσῇ καλὰ, νὰ φραγῇ ὁ ἥλιος καὶ τότε τὴν ἐξαρῶτισε, ἐγγιζόντας τὴν στὸ μέτωπον:

— Πού εὐρίσκεισαι; Τί βλέπεις;

Ἡ Μίνα ἀπήνησε:

— Εἶνε ὅλα σκοτεινὰ γύρω. Ἀκούω νὰ χοροπηδᾷ τὸ νερὸ γύρω.

Ἀκούω ἕνα περίεργον τρίξιμον ξύλου ἐπάνω στὸ ξύλον... Τίποτε ἄλλο...

Ματιῶς ὁ καθηγητὴς προσπίπῃσεν ἀπὸ τῆς ἀποσπᾶσθαι καὶ ἄλλα λόγια. Ἡ κ. Ἄρκερ κρατοῦσε τὰ χεῖλη της σφιγμένα.

Ἀναγκάσθηκε συνεαῶς, νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ στὰς αἰσθήσεις της.

Ὁλόκληρος ἡ ἡμέρα ἐπέεσε χωρὶς κανένα ἀπόλοπον.

Βραδύτερον. — Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὁ καθηγητὴς ὑπνώτισε καὶ πάλι τὴν Μίνα, ἀλλὰ μὲ πολὺ μεγάλη δυσκολία αὐτὴ τὴν φερά.

Στὰς ἐρωτήσεις του δὲν ἀπαντοῦσε ἡ ἔλεγε λόγια ἀσυνάρτητα.

Ὁ Βάν Ἐλαιγγ ἐπέμενε:

— Πού εὐρίσκεισαι; Τί βλέπεις; Τί ἀκούεις;

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις του αὐτὰς ἡ Μίνα ἀπήνησε μὲ δυσκολία:

— Κάτι ἐξέρχεται. Αἰσθάνομαι νὰ μὲ διαπερνᾷ κάτι σὺν κρούσῃ ἀγέρας. Ἀκούω μακρονοῦς ἀνακατεμένους θορύβους. Μοῖ φαίνεται πως μιλῶν πλάι μου ἀνθρώποι εἰς ἕνας γλώσσας. Ἀκούω νερὰ πού πέφτουν ἀπὸ ψηλὰ μὲ τρομερὸ κρότον... Ἀκούω οὐρλιαχτὰ λύκων!

Ἡ κ. Ἄρκερ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ ἐσιώπησε ἀνατριχιάζουσα.

Ἐξαφνὴ δὲ ἐσιώπησεν ὁλόκληρη ὅλη ἔνα δυνατόν σασμόν.

Ὁ καθηγητὴς τὴν ἔφερε ἀμέσως στὰς αἰσθήσεις της.

Ὀκτωβρίου 30. — Σήμερα μόλις ἀνέτειλε ὁ ἥλιος ὁ Βάν Ἐλαιγγ ὑπνώτισε καὶ πάλιν τὴν κ. Ἄρκερ. Στὰς ἐρωτήσεις του δὲ ἀπήνησε ὡς ἑξῆς:

— Ὅλο σκότος. Νερὸ τρέχει γύρω, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου παντοῦ. Καὶ πάντοτε τὸ ἴδιο τρίξιμον τοῦ ξύλου ἐπάνω στὸ ξύλον. Κάπου μακρὰ μουναιρίζουν βώδια. Καὶ ἄλλος κρότος παράξενος σὰν.....

Ἐξαφνὴ ἡ Μίνα ἐσιώπησε καὶ ἔγινε τρομερὰ χλωμὴ. Ἡ χλωμάδα αὐτῆς διαρκῶς καὶ μᾶς ἀνησυχῆσε...

Ὁ καθηγητὴς τὴν ἔφερε στὰς αἰσθήσεις της, ταυτοχρόνως δὲ ἀντήχησεν ἡ σφουρίχτρα τοῦ τραῖνου.

Φθάσαμε στὸ Γαλάτσι!

Καὶ τὴν φλεγοῦμε ἀπὸ ἀνυπόμονησιν νὰ τρέξουμε ὅπου μᾶς καλεῖ τὸ καθῆρον.

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἰωνάθαν Ἄρκερ.

Ὀκτωβρίου 30. — Στὰς 9 ὁ Βάν Ἐλαιγγ, ὁ Σοθαρό κ' ἐγὼ ἐπασκέφθημεν τοὺς κ. κ. Μάκνεξ καὶ Σταϊκόφ, πρόκτορας τοῦ ἐν Λοιδίνῳ καταστήματος Ἄπγουδ. Χάρις εἰς ἐνεργείας τοῦ Ἀρθούρου Γόλδαμιν ἐν Λοιδίνῳ, ὁ κ. Ἄπγουδ εἶχε γράψῃ στοὺς πράκτορας του νὰ μᾶς παράσχουν κάθε βοήθεια ὅταν φθάσουμε. Πραγματικῶς ὅταν τοὺς εἴπαμε τι ἐπιθυμοῦσαμε, ἐφρόντισαν νὰ ἐπιβασθῶμε ἀμέσως ἐπὶ τῆς «Τσαρίνας Αἰκατερίνης». Ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ πλοῖον ἐγνωρίσαμεν τὸν πλοίαρχον Δόνελσον, ὁ ὁποῖός μᾶς εἶπε, ὅτι ποτὲ σὲ τῷ τῷ δὲν ἔκαμε τόσο εὐνοϊκὸ ταξεῖδι.

— Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε, συνέχισε, τί πρῶμα ποῦζαμε τὸν καιρὸ. Λὲς καὶ φουσῶς ὁ διάβολος τὰ πανίκα μᾶς, ἐνδιαφερόμενος νὰ φτάσουμε γρήγορα. (Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ:

Τὸ νέο τρομακτικὸ καὶ παράδοξον μυθιστόρημα τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως τοῦ «Καπετάν Βρυκόλακος» Μπέρκμ Στόουτερ:

—||| Ἡ ΜΟΥΣΙΚΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ |||—

Θὰ σὰς γοητεῖσθῃ, θὰ σὰς συναρπάσῃ, θὰ σὰς κάμῃ νὰ νοιώσετε ταῖς ἀνατριχιάσεις τοῦ τρέμου!...